

Endvidere: „Det vil jeg ikke, og det er heller ikke nødvendigt at gøre det, fordi det er min Overbevisning, at de danske Fabrikanter kunne meget godt paatage sig Konkurrencen med Udlandet, og jeg har jo godtgjort det i Aften ved Tal, hentede fra Licitationstilbud, som foreligge, og hvor det viser sig, at de danske Fabrikanter netop ikke trænge til Beskyttelse, og at de meget godt kunne klare sig uden Beskyttelse.“ Det er dog saa klart og tydeligt et Svar, som noget kan være, og jeg begriber ikke, at det ærede Medlem efter disse Udtalelser kan fremsætte en saadan Beskyldning imod mig, at det var en protektionistisk Tale, jeg holdt for 2 Aar siden. Det er mig ubegribeligt, at den ærede Ordfører vil anføre netop det, der taler saa stærkt imod ham selv.

N. P. Jensen: Industriens Toldudvalg havde neppe nogen Tvivl om, at det var en beskyttelsesvenlig Tale, det ærede Medlem holdt, siden det aftrykte Talen og sendte den ud under Toldagitationen for 2 Aar siden. Det ærede Medlem vender sig mod den ærede Ordfører og mig og siger, at vi to staa som de mest udprægede Repræsentanter for Landbruget, og at Landbruget har ogsaa sin Beskyttelse. Det ærede Medlem sagde med Villie ikke den Gang „Toldbeskyttelse“, thi det var andre Ting, det ærede Medlem sigtede til, hvilket ogsaa kom frem en Smule senere, nemlig da det ærede Medlem sagde, at vi paa Masser af Omraader yde Landbruget Understøttelse i rede Penge. Ja vel, det er jo en Form for Beskyttelse. Det ærede Medlem var før, saa vidt jeg forstod, næsten ude af Stand til at forstaa, at der kunde være andet at tale om her end Toldbeskyttelse. Her er en Landbrugsbeskyttelse, det kunne vi godt kalde det, hvor vi give rede Penge til forskellige Ting. Men maa jeg gøre opmærksom paa, at den Art af Beskyttelse, den Art af Hjælp, der ydes ved direkte Tilskud, hvor vi kunne se, hvad hver eneste Øre gaar til, er af en ganske anden Art og er en for mig ganske anderledes tiltalende Form at yde Beskyttelse under end at give en Toldbeskyttelse, om hvilken man ikke ved, hvor den havner.

Det ærede Medlem sagde selv, at vi vide i dette Tilfælde ikke, om denne Hjælp bliver effektiv eller ej. Nej, det er rigtigt, det vide vi ikke, og det ærede Medlem ved det altsaa heller ikke, thi ellers fik vi det sikkert at vide. Men sig mig: Hvorfor er det ærede Medlem egentlig

saa ivrig for at faa alt dette fremmet paa den af ham betegnede Maade, naar der ikke skulde ligge en Beskyttelse i det? Er det af rent ideale Grunde, eller mon der alligevel ikke skulde være en lille Smule økonomisk Bagtanke med det? Hvis det ærede Medlem kan fremstille det under en eller anden Form saaledes, at han kan give os Garanti for, at det ikke er økonomisk Fordel, der tilsigtes, skal jeg være villig til at indrømme det ærede Medlem, at det ikke er det, vi i Almindelighed forstaa ved Beskyttelse, men jeg tvivler ikke et Øjeblik om, at det er økonomisk Fordel, der tilsigtes. Saa henviser det ærede Medlem til „Scandia“ og siger, at det er et udmærket Eksempel paa, hvorledes dansk Industri kan arbejde sig op. Ja, det er rigtigt, jeg anerkender, at „Scandia“ er en i enhver Henseende konkurrencedygtig Fabrik, og det glæder mig, at vi have den Art Fabrikker her i Landet, men saa vidt mig bekendt er „Scandia“ ikke fremelsket ved den Slags ekstraordinær Understøttelse udenfor Toldloven, som der her er Tale om. „Scandia“ har arbejdet sig op paa den almindelige Lovgivnings Grund, og er der en Fabrik, der kan gøre det samme, tage vi vor Hat af for den, men det gøre vi ikke, naar vi skulle til at fremelske den ved Midler, der ligge udenfor den almindelige økonomiske Lovgivnings Grund. Og saa forekommer det mig endda, at det ærede Medlem slipper ret uheldigt fra det med sin Henvisning til „Scandia“. Det er nemlig saaledes, at det fra alle Sider maa indrømmes, at „Scandia“ er en særdeles vel dreven Fabrik, en udmærket Industri, og dog viste det sig, at nu, det første Aar, hvor vi have en stærk økonomisk Nedgang, kommer „Scandia“, som det ærede Medlem ogsaa nævnede, til Finansudvalget og kræver ekstraordinær Hjælp. Maa det ikke være et Varsko til os, at en af de bedste Fabrikker i den mest fremskredne Industri, vi have, kommer, saa snart vi faa et Aars Nedgang, og kræver ekstraordinær Støtte? Er det ikke et Varsko til os om ikke at lave noget saa ufunderet, som dette i Begyndelsen maa blive. Jeg tvivler ikke et Øjeblik om, at man stadig senere vil komme og tigge om Beskyttelse hos os.

Jeg advarer mod at gaa den Vej. Der er fra Ministerbordet blevet sagt — jeg husker i alt Fald, at en tidligere æret Trafikminister har sagt det —, at der tages det særlige Hensyn til de indenlandske Tilbud, at man tager imod dem,